

EDICTE

El Ple Municipal de l'Ajuntament de Viladecans, en la sessió ordinària del 2 de maig de 2019, va adoptar entre d'altres el següent acord:

1r.- APROVAR INICIALMENT la declaració de Bé Cultural d'Interés Local (BCIL) per als edificis i conjunts arquitectònics relacionats de Viladecans.-

ANTECEDENTS DE FET I FONAMENTS DE DRET

1. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya reconeix que "(...) els poders públic han de fomentar la investigació i la recerca científica de qualitat, la creativitat artística i la conservació i la difusió del patrimoni cultural de Catalunya" així com "(...) han d'emprendre les accions necessàries per a facilitar a totes les persones l'accés a la cultura, als béns i als serveis culturals i al patrimoni cultural, arqueològic, històric, industrial i artístic de Catalunya" (art. 44, 4 i 5 de la llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya).

2. L'article 22 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya reconeix que "(...) totes les persones tenen el deure de respectar i preservar el patrimoni cultural".

3. L'article 127,b, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, disposa que el Govern de Catalunya té competència exclusiva en matèria de patrimoni cultural, incloent-hi els següents apartats:

"Primer. La regulació i l'execució de mesures destinades a garantir l'enriquiment i la difusió del patrimoni cultural de Catalunya i a facilitar-hi l'accés.

Segon. La inspecció, l'inventari i la restauració del patrimoni arquitectònic, arqueològic, científic, tècnic, històric, artístic, etnològic i cultural en general.

Tercer. L'establiment del règim jurídic de les actuacions sobre béns mobles i immobles integrants del patrimoni cultural de Catalunya i la determinació del règim jurídic dels béns immobles, i també la declaració i la gestió d'aquests béns, excepte els que siguin de titularitat de l'Estat.

Quart. La protecció del patrimoni cultural de Catalunya, que inclou la conservació, la reparació, el règim de vigilància i el control dels béns, sens perjudici de la competència estatal per a la defensa dels béns integrants d'aquest patrimoni contra l'exportació i l'espoliació".

4. L'article 127,d,segon, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, disposa que el Govern de Catalunya te competència exclusiva per a la "(...) promoció i la difusió del patrimoni cultural, artístic i monumental i dels centres de dipòsit cultural de Catalunya".

5. La Llei 9, de 30 de setembre de 1993, de Patrimoni Cultural Català (PCC) te per objecte la protecció, la conservació, l'acreciment, la investigació, la difusió i el foment del patrimoni cultural català (art. 1.1).

6. El patrimoni cultural català està integrat per tots els béns mobles o immobles relacionats amb la història i la cultura de Catalunya que per llur valor històric, artístic, arquitectònic, arqueològic, paleontològic, etnològic, documental, bibliogràfic, científic o tècnic mereixen una protecció i una defensa especials, de manera que puguin ésser gaudits pels ciutadans i puguin ésser transmésos en les millors condicions a les generacions futures (art. 1.2. de la Llei 9/1993 de PCC).

7. Els ajuntaments han de vetllar per la integritat del patrimoni cultural català, tant públic com a privat, i per la protecció, la conservació, l'acreciment, la difusió i el foment d'aquest patrimoni (art. 3.1. de la Llei 9/1993 de PCC).

8. La Llei de Patrimoni Cultural Català també determina obligacions dels propietaris i dels ajuntaments respecte dels béns integrants en el patrimoni cultural català, entre d'altres les següents:

- deure de conservació per parts dels propietaris, (art. 21.1);

- deure de facilitar informació sobre l'estat dels béns i sobre llur utilització, si els ho demana l'Administració (art. 21.2);

- els ajuntaments poden suspendre la tramitació d'una concessió d'una llicència d'obres per tal de preservar els valors culturals d'un bé immoble (art. 23.2);

- el propietaris de Bens Culturals d'Interès Nacional (BCIN) o béns catalogats els han de preservar i mantenir per assegurar la integritat de llur valor cultural i l'ús a què destinin aquests béns ha de garantir-ne sempre la conservació (art. 25.1);

- els BCIN i els béns catalogats no poden ser destruïts (art. 25.2);

- el propietaris titulars de BCIN o béns catalogats han de permetre l'accés dels especialistes als dits béns per tal que puguin estudiar-los i catalogar-los convenientment (art. 25.3);

- els funcionaris públics als quals s'assigna el control i inspecció sobre el patrimoni cultural tenen la consideració d'autoritat i estan facultats per a examinar els béns, els llibres, els documents i en general, tot el que pugui servir d'informació per a complir i executar llurs tasques (art. 70.2).

9. La llei de Patrimoni Cultural Català estableix les següents categories de protecció:

- **Béns Culturals d'Interès Nacionals (BCIN):**
Són béns immobles classificats com a monument històric, conjunt històric, jardí històric, lloc històric, zona d'interès arqueològic, zona arqueològica, zona paleontològica. La declaració va a càrrec del Govern de Catalunya a proposta del Conseller de Cultura (art. 7 i següents).

Els béns mobles també poden ser declarats d'interès nacional singularment o com a col·lecció, a càrrec del Govern de Catalunya i a proposta del Conseller de Cultura.

- **Béns Catalogats:**
Els béns immobles poder ser declarat Béns Culturals d'Interès Local (BCIL) per acord del Ple de l'Ajuntament, en aquells ajuntaments de més de 5.000 habitants (art. 15 i següents).

Els béns mobles poden ser incorporats en el Catàleg del Patrimoni Cultural Català, per resolució del Conseller de Cultura.

10. La llei estableix l'obertura d'expedient administratiu per a la declaració de bé cultural d'interès local en el qual ha de constar, preceptivament, l'informe favorable d'un tècnic en patrimoni cultural (art. 17.2).

11. L'article 66.1. del Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (Text refós MRLC), estableix que el municipi, per a la gestió dels seus interessos i en l'àmbit de les seves competències, pot promoure tota mena d'activitats i prestar tots els serveis públics que contribueixen a satisfer les necessitats i les aspiracions de la comunitat de veïns.

12. L'article 66.3.e, del Decret Legislatiu 2/2003 (Text refós MRLC), estableix que el municipi té competències pròpies en matèria de patrimoni historicoartístic, ratificat en l'article 25,a de la Llei 27/2013, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració Pública.

13. L'article 71.1, del Decret Legislatiu 2/2003 (Text refós MRLC), estableix que per a la gestió dels seus interessos, el municipi també pot exercir activitats complementàries de les pròpies d'altres administracions públiques i, en particular, les relatives a cultura, arxius, biblioteques i museus, entre d'altres.

14. L'article 17 del Decret 336, de 17 d'octubre de 1988, pel qual s'aprova el Reglament del patrimoni dels ens locals (RPEL), estableix que el patrimoni historicoartístic dels ens locals està constituït pels béns immobles i els objectes mobles d'interès artístic, històric, paleontològic, arqueològic, etnològic, científic o tècnic; el patrimoni documental i bibliogràfic; els jaciments o zones arqueològiques; els llocs naturals; i els jardins i parcs que tenen valor artístic, històric o antropològic; que aquest s'integren com a patrimoni de l'ens local com a patrimoni separat i es regirà per la legislació específica o subsidiàriament per les normes que regulen els béns de servei públic.

15. Atès que tant els immobles de la Torre del Baró com la Torre-roja, havien estat inclosos dins del decret de 22 d'abril de 1949, de protecció dels castells espanyols, i per tant, en aplicació de la disposició addicional 1a i 2a de la Llei 9/1993 de Patrimoni Cultural Català, han estat declarats Bé Cultural d'Interès Nacional. D'aquesta declaració va quedar exclosa la torre de guaita de Can Modolell (Tal i com es pot veure si es consulta la web de patrimoni arquitectònic

de la Generalitat de Catalunya:
<http://invarquit.cultura.gencat.cat/Cerca/Llista?Consulta=MCU0KzA4MzAxNSU2KzExJTcrMiU%3D>

16. Consulta feta el 4 d'abril de 2019. S'adjunta annex núm. 3 amb document de la consulta).

17. Els Jardins de Magdalena Modolell conserven dos exemplars de palmeres i una xicranda, declarats Arbres d'Interès Local per la Comissió de Govern de l'ajuntament de Viladecans, en data 19 de gener de 1989 e incorporats a l'Inventari dels arbres d'interès local de Catalunya, segons ordre de 8 de febrer de 1990 del departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del Govern de Catalunya.

18. L'Ajuntament de Viladecans ja va declarat Bé Cultural d'Interès Local els immobles de Can Sala – Can Menut i Ca n'Amat, per acords plenaris de 28 de novembre de 2002 i 31 de març de 2005, respectivament.

19. Com una fase dins del procés d'elaboració d'un Catàleg de Patrimoni Cultural, l'ajuntament de Viladecans, en acord plenari de 26 d'abril de 2007 va aprovar la relació d'Elements d'Interès Patrimonial de Viladecans (EIP-Vdc).

20. La relació d'Elements d'Interès Patrimonial està integrada per un total de 376 elements dels diversos àmbits que conformen el patrimoni cultural de la ciutat (patrimoni immoble, moble, natural, documental i immaterial:

- Patrimoni Immoble
 - conjunts urbans, 29 elements
 - conjunts arquitectònics, 40 elements
 - edificis, 117
 - elements constructius singulars, 7 elements
 - enginyeria civil, 17 elements
 - jaciments arqueològics, 47 elements

- Patrimoni moble:
 - elements urbans, 17 elements

- col·leccions, 7 elements

- Patrimoni natural
 - arbredes, conjunts, 16 elements
 - arbres singulars aïllats; 27 elements
 - zones d'interès natural, 31 elements

- Patrimoni documental, 9 elements

- Patrimoni immaterial, 10 elements

21. L'acord plenari d'aprovació dels EIP-Vdc estableix un protocol de documentació i d'intervenció arqueològic; l'informe previ del departament municipal de Patrimoni Cultural per a qualsevol intervenció que es faci sobre els EIP-Vdc, a excepció dels conjunts urbans així com l'informe patrimonial en les figures de planejament urbanístic i finalment, aprovava la funció inspectora dels tècnics del departament de Patrimoni Cultural.

22. El Pla Director de Patrimoni Cultural, aprovat pel Ple Municipal de 20 de desembre de 2007, establia la creació d'un parc arqueològic Port de les Sorres, a la Pineda de Cal Francès i valorava la possibilitat de recuperar i integrar els edificis de Cal Francès i el Casal de Carrabiners com a seus de l'esmentat parc arqueològic.

23. El Decret d'Alcaldia, de 29 de juliol de 2016, d'estructuració de l'organització del Govern municipal – cartipàs municipal – el departament de Patrimoni Cultural té assignades competències sobre el patrimoni cultural de la Ciutat.

24. La regidoria de Patrimoni Cultural te la voluntat política de declarar Bé Cultural d'Interès Local els immobles històrics que a continuació es relacionen: l'Ateneu d'Entitats Pablo Picasso, conjunt arquitectònic de Ca la Pilar, Cal Francès, Can Calderon, Can Ginestar, conjunt arquitectònic de Can Modolell-Casa de la Vila juntament amb els jardins de Magdalena Modolell, Can Sellarès, Can Xic, Casal dels Carrabiners, Ermita de Santa Maria de Sales, Església de Santa Maria de Sales, Torre del Baró i Torre-roja.

25. Tots els immobles esmentats tenen uns valors històrics, arquitectònics, artístics, simbòlics, de memòria popular i estan intrínsecament lligat amb la història de la ciutat.

26. Com a annex núm. 2 s'incorpora una bibliografia general local de suport bibliogràfic a la declaració de Bé Cultural d'Interès Local dels edificis esmentats.

27. A continuació es relaciona una petita descripció dels edificis en qüestió:

Ateneu d'Entitats Pablo Picasso

Passatge de Sant Ramon, 2.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

Antic escorxador municipal, d'estil noucentista, obra de l'arquitecte Josep Canaleta, construït entre 1930-1931. Va funcionar com a tal fins a l'any 1980. L'any 1983, una vegada reformat l'edifici, s'obrí com a auditori i sala d'exposicions Pablo Picasso, segons projecte de l'arquitecte Josep Almirall i Bosch. Entre 2009 i 2010 va ser de nou reformat i actualment acull l'Ateneu d'Entitats Pablo Picasso.

Conjunt arquitectònic de Ca la Pilar

Es localitza dintre dels terrenys que formaven part del càmping Toro Bravo, entre la riera de Sant Climent a l'oest, l'estany del Remolar al nord, el límit amb el municipi del Prat al est, i la platja del Remolar i el mar al sud.

Titularitat pública: AENA SA.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

El conjunt es compon de la casa principal, dues cases auxiliars, una segurament destinada a casa del guarda i altra al servei, una caseta per a estris de jardí o per al bany, vinculada a un estany artificial buit i pràcticament ocult per la vegetació i diversos elements de mobiliari de jardí. Les diverses edificacions que formen el conjunt són de forma rectangular i teulada a dues aigües, excepte la caseta de bany, de coberta a quatre aigües. A part de la casa principal, que consta de planta baixa, planta pis, golfa i semisoterrani, les edificacions restants tenen una sola planta.

La propietat del conjunt arquitectònic va pertànyer a la Pilar Moragas i Estrade (Barcelona, darrer terç del segle XIX – mitjan del XX), membre de la burgesia barcelonina.

1.- Casa Ca la Pilar

Es localitza dintre dels terrenys que formaven parts de l'antic càmping "Toro Bravo". Respecte al conjunt d'estructures que conformen el conjunt edificat "Ca la Pilar", és la casa que es troba més cap al sud, cap al mar. Limita a l'est amb edificacions recents, al nord amb la casa auxiliar 1 del conjunt, a l'oest amb la Riera de Sant Climent i al sud amb la platja del Remolar i el mar.

La casa principal, que fou dissenyada per l'arquitecte modernista Puig i Cadafalch segons projecte de 1917, és una petita joia del modernisme català i màxim exponent d'aquest estil al terme municipal de Viladecans.

La forta imatge exterior de la casa principal rau en la pronunciadíssima inclinació dels faldons de coberta, tant rara per a aquest clima

mediterrani, així com en l'ús intensiu i extensiu de la fusta, amb un resultat final de reminiscències austríaques (estil secessionista vienès).

2.- Cases auxiliars 1 i 2

Es localitzen dintre dels terrenys que formaven parts de l'antic càmping "Toro Bravo". Respecte al conjunt d'estructures que conformen el conjunt edificat les cases auxiliars es troben en el centre. Limiten a l'est amb edificacions recents, al nord amb l'estany artificial, a l'oest amb la Riera de Sant Climent i al sud amb la casa Pilar Moragas

Aquestes cases es van construir amb posterioritat per a donar suport a la primera. La mateixa Pilar Moragas demana una altre permís per a la conversió d'un cobert "en habitació", a la seva finca del Remolar amb data 26 d'agost de 1929. El permís municipal d'obres es d'octubre de 1929. En aquest cas es conserva el plànol de la modificació de l'edificació, on consta com a arquitecte redactor del projecte en Josep Puig i Cadafalch. Son cases que acompanyen l'edifici principal de Ca la Pilar.

Tipològicament corresponent a una construcció tradicional de casa aïllada senzilla – en planta baixa, de forma rectangular i teulada a dues aigües -, destinades a casa per a convidats i per al servei.

3.- Estany artificial i caseta associada

Es localitza dintre dels terrenys que formaven parts de l'antic càmping "Toro Bravo". Respecte al conjunt d'estructures que conformen el conjunt edificat, l'estany i la caseta es disposen prop de la porta d'entrada a la propietat. La caseta està adossada al cantó sud-est del estany. Limiten a l'est amb la Pineda del Remolar, al nord amb la porta original d'accés al conjunt, a l'oest amb la Riera de Sant Climent i al sud amb les cases auxiliars 1 i 2.

En absència dels plànols originals no es pot determinar l'autoria d'aquestes construccions per part de Puig i Cadafalch. No obstant això, l'original estructura amb que concep la coberta de la caseta i la proximitat i relació amb la casa Pilar Moragas permet, almenys, plantejar-lo.

La caseta té forma rectangular en planta, teulada a dues aigües i una sola estada d'una altura. S'accedeix per l'única porta en la cara est. L'estany té forma de polígon romboïdal que un dels costats és paral·lel al marge de la propietat i l'altre a la riera de Sant Climent.

Respecte de la caseta, destaca la bellesa, però senzillesa, de l'estructura de coberta i d'altra banda, l'existència en si d'un estany artificial en aquesta zona tan pròxima al mar ja és remarcable per si mateix

Cal Francès

Es localitza dintre dels terrenys que formaven part de l'antic càmping "Filipines", integrada en la pineda de Cal Francès. Així doncs, els seus límits són els de la pineda: a l'est la riera de Sant Climent, al sud la platja de "Cal Francès" i el mar, a l'oest diverses edificacions del càmping Filipines i el "Casal dels carrabiners", i al nord el camí del Serral Llarg.

Titularitat pública: AENA SA.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

A mitjan segle XIX, les terres on estaria situada cal Francès eren propietat del marquès de Puerto Nuevo i es coneixien amb el nom de La Quadra. El 19 de març de 1890, Pere Bisté i Colman sol·licitava a l'Ajuntament de Viladecans la construcció de la casa, un edifici de dos

pisos, que es dirà cal Francès perquè Pere Bisté era francès d'origen. La direcció de les obres de la casa s'encarregaria al veí de la vila, Baldiri Bosch. Cal Francès és la construcció més antiga de la zona litoral de Viladecans

Tot sembla indicar que cap aquella darrera dècada del segle XIX, hi existí un primer projecte on cal Francès havia d'esdevenir centre d'una gran explotació agrària, dedicada gairebé tota ella al conreu de la vinya, però on també s'hi dedicaven terres a la pineda plantada, juntament amb altres terres ermes i altres dedicades al conreu de llegums, cereals, espàrrecs i melons. L'any 1936, sabem que el seu ús ja no era agrícola i molt possiblement devia tenir-ne un ús relacionat amb el vedat de cacera de La Quadra.

Entre els anys 1960 fins el 2003, els terrenys de cal Francès, casa inclosa, estaven dins de les propietats del càmping Filipines. En aquell darrer any, AENA va expropiar els terrenys del càmping, a conseqüència de les obres d'ampliació de l'aeroport.

Can Calderon

Carrer d'Andorra, 64.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

Masia de mitjan segle XIX, construït per la família Gener a la zona dels Feixassos. Inicialment, especialitzat en el conreu de la vinya i dels arbres fruiters, s'abastava d'aigua de l'antic Rec de Sales, documentat ja al segle XIV. Des de 1989, Can Calderon es de titularitat pública i des de 1999 acull el centre municipal de Promoció i Serveis a les Empreses.

Can Ginestar

Situada entre els carrers del Pi, del Roure, del Salze i l'avinguda de la Roureda.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

El mas Ginestar ens apareix documentat des de 1597-1599, aleshores mas d'en Rovira, però molt possiblement el poden fer recular fins l'any 1553. Can Ginestar és una masia de caire senyorial. Aquesta masia experimentà molts canvis en la seva estructura des de la seva compra per part del metge Manuel López vers els anys vint del segle passat.

La façana de la masia està orientada cap a mar, i no té un frontó, sinó que la teulada és recta. A la part superior de la façana, hi ha un rellotge de sol i la típica galeria d'arcs. La porta principal està situada al centre de la façana i dona pas a un vestíbul amb escala d'accés al pis superior. Té fonaments de pedra vermella de l'Eramprunyà, pou, bassa i una cambra hipogea i, sobretot, una roureda i alzinar autòctons. S'endevina l'estructura antiga de la masia, amb teulada a dues aigües.

Des de mitjan 2007 la finca de Can Ginestar, casa i bosc es de titularitat municipal.

Conjunt arquitectònic de Can Modolell – Casa de la Vila i jardins de Magdalena Modolell

Can Modolell – Casa de la Vila, carrer de Jaume Abril, 2.

Jardins de Magdalena Modolell delimitats per les façanes de l'edifici de Can Modolell, pel carrer de Jaume Abril, els carrers del Sol i d'Àngel Guimerà i per les façanes del darrera del carrer de la Farina i de ca n'Escuder, inclosa.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

L'actual edifici neogòtic de can Modolell, amb el seu jardí i estany d'inspiració romàntica, va ser construït per Magdalena Modolell i Freixa i Jaume Nogués i Taulet, l'any 1892, segons projecte de l'arquitecte Josep Azemar. Fins arribar a la gran transformació del 1892, la casa havia estat un mas d'origen medieval. Així els antecedents de Can Modolell s'han de remuntar a l'antic mas dels Ribalta, a mitjan segle XV. A mitjan segle XVI, es construirà la torre de guaita, element arquitectònic característic de Can Modolell, a la qual, entre els anys 1936-1937 se l'hi afegiria la torre del rellotge, prenent la fesomia actual.

L'any 1786, Joan Baptista Arbolí i Ros –corredor d'orella de Barcelona–, va vendre tot el seu patrimoni a Bernat Modolell i Rabella, iniciant-se així la relació de la família Modolell amb Viladecans, per bé que els Modolell ja posseïen terres a Viladecans, a la partida de Sales, des del 1762. Cent cinquanta anys després, amb la defunció de Magdalena Modolell i Freixas (1848-1915), desapareixia la branca de la família Modolell a Viladecans.

L'any 1892, Magdalena Modolell acometria la reforma integral de l'edifici i el seu entorn, sota el projecte de l'arquitecte Josep Azemar i Pont. La fesomia actual de can Modolell pertany a aquesta reforma. La reforma actuarà sobre tot el conjunt arquitectònic a excepció feta de les quatre cases finals del carrer de les Canals (l'actual Sindicat Agrícola – antiga fassina – i la casa contigua, de cal Secretari, avui desapareguda) convertint els edificis en un palauet neogòtic. En la reforma també es

feren servir "(...) elements decoratius característics del modernisme, com són l'estucat en imitació de pedra, els paviments hidràulics i de gres, els arrimadors ceràmics, els enteixinats de fusta i de guix, els mobles i la fusteria, els aplicats de llautó i els reixats de ferro forjat." També els horts situats al nord de la casa es transformarien en un jardí romàntic amb llac i grutes. Entre els anys 1898 i 1899 es realitzaria la reforma que va afectar a l'antiga fassina, integrant-la en el conjunt arquitectònic, "(...) i possiblement fou quan s'hi va construir una terrassa a la part posterior i es bastí una escala per accedir-hi des del jardí".

Des de 1920, Can Modolell acull la Casa de la Vila. L'activitat de l'administració municipal va ser compatible amb l'activitat educativa, atès que des de 1920 i fins a finals dels anys 1960 s'hi van instal·lar les escoles públiques de la ciutat, i fins a principis dels anys 1970, encara hi havia el parvulari públic municipal.

Actualment, Can Modolell encara conserva una part important dels elements arquitectònics originals, de la gran transformació de l'edifici l'any 1892: façanes decorades amb finestres conopials, coronelles, geminades; finestres balconeres, balcons, etc; guardapols acabats en una espècie de culdellàntia esculpit amb diversos motius vegetals i animals; claustres, gàrgoles, capitells i columnetes, elements de ferro forjat (fanal de ferro vitrallat al pati de l'escala noble, reixes i penells), paviments, enteixinats i arrimadors; fusteria i vidrieres o la gran llar de foc de l'actual despatx de l'Alcaldia.

Can Sellarès

Avinguda de Gavà, 90.

Titularitat pública: Mancomunitat dels ajuntaments de Gavà i Viladecans.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

Can Sellarès té una estructura clàssica de masia de tipus basilical, coberta amb teulada a dues aigües sobre els laterals de la façana, formant un frontó sobre la mateixa. Al centre de la façana, hi trobem la porta en forma d'arc emmarcat de pedra blanca; a sobre mateix de la porta, hi ha la balconada que donava a la sala principal del primer pis. Les golfes s'obren a l'exterior mitjançant finestres d'arc de mig punt. A ambdues bandes del cos central, hi trobem galeries porxadades, que podem afirmar que són un afegit del segle XIX.

L'antic Casal dels Rierals –rieres de les Canals i de l'Argamassa – el tenim documentat des dels segles XV-XVI com a mas Comas, després Bovera, Ros, Soler i finalment Sellarès. L'entrada de la família Cellarés en el grup de propietaris amb terres a Viladecans es produeix el 1693, quan Jeroni Cellarés (IV) adquireix, de Salvador Margarit i Margarida Soler i Anna Maria Soler, la propietat del mas Ros. Malgrat que els Cellarés deixaran de ser propietaris del mas cap l'any 1820, el seu nom ens ha perviscut fins a l'actualitat.

La Compañia Roca Radiadores comprarà la masia i els terrenys que l'envoltaven cap el 1951 i fins al desembre de 1987, passà a ser un centre d'esbarjo i d'esports per als treballadors de la fàbrica. A partir de la darrera data, el mas i els seus terrenys passen a ser propietat dels ajuntaments de Gavà i Viladecans, que constitueixen una mancomunitat de serveis per a la seva gestió. Actualment a Can Sellarès es realitzen activitats esportives, culturals i d'esbarjo.

Can Xic

Parc de Can Xic, núm 1; a la cruïlla entre els carrer de Jaume Abril amb l'avinguda de Josep Tarradellas i plaça de la Sardana.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

L'estructura actual de la masia de can Xic es de planta baixa i dos pisos, amb teulada a dues aigües, molt possiblement sigui anterior a 1769. Ha destacar la doble galeria porxada amb arcs de mig punt, al costat sud-oest. L'edificació antiga tenia dues naus amb volta, com també tenia sitges per a gra, un pou de considerable fondària –al costat, hi havia la bassa per al reg- i el rellotge de sol característic.

De Can Xic no disposen de molta informació si be ja ens consta en el plànol de Viladecans de 1852 ignorem qui es el seu propietari. Sabem que, a mitjan segle XIX, hi ha Josep Montmany, de motiu Xic, amb terres per la zona, però, no acabem d'escatir-ne la relació, a no ser que fos el masover de la casa. L'any 1904, la propietària de can Xic és Mercè Vinyals i Vilà, casada amb Lluís Arañó i Arañó, de Barcelona, germà d'Àngel Arañó i Araño, marit de Mercè Pratmarsó, posteriorment propietària de la Torre-roja. Serà la mateixa família Arañó la qui, l'any 1987, procedirà a vendre el mas i les terres a l'empresa Mas Vilanova SA i aquesta, l'any 1990, permutarà la finca a l'ajuntament de Viladecans.

Actualment Can Xic, acull un centre de recursos per a joves, inaugurat el 8 de maig de 2009.

Casal dels Carrabiners

Es localitza dintre dels terrenys que formaven part de l'antic càmping Filipines. Els seus límits són: a l'est la pineda de Cal Francès, al sud la platja de "La Pineda" i el mar, a l'oest les antigues instal·lacions esportives del càmping Filipines, i al nord La Pineda.

Titularitat pública: AENA SA.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

Pertany al tipus de construcció militar denominada caserna, destinada a albergar a membres de l'exèrcit i les seves famílies. Almenys des del segle XV es té constància de destacaments militars contra la pirateria i invasions des del mar en aquesta zona.

En origen – finals del segle XIX-principis del segle XX- albergava un destacament del cos militar de carrabiners, al que deu el seu nom, cos de guàrdia especialitzat en la repressió del contraban i la vigilància de costes, fronteres i duanes. A partir de 1972 va passar a formar part de les instal·lacions del càmping Filipines, com habitatges del personal del càmping amb més antiguitat i les seves famílies, durant tota la temporada d'estiu, a raó de dues habitacions per usuari o família, de manera que podia albergar fins a 6 famílies per nucli d'accés. Des de l'any 2004 està en desús.

Ermita i pintures murals de Santa Maria de Sales

Pla de les Deodates, s/n.

Titularitat de la parròquia de sant Joan Baptista de Viladecans – bisbat de sant Feliu de Llobregat, amb convenis de col·laboració entre el bisbat de sant Feliu de Llobregat, la parròquia de sant Joan Baptista de Viladecans i l'ajuntament de Viladecans, per a la rehabilitació, cessió d'us i regulació de les activitats de l'ermita, signat, el primer, el 4 d'abril de 2011, i el segon, el 10 de juny de 2015 – ratificat per la Junta de Govern Local de 6 de juliol de 2015 – per un termini de 25 anys.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

La primera referència documental que tenim de l'església de Santa Maria de Sales és del 1143 quan Guillem Ramon, vicari del castell de l'Eramprunyà, llega al monestir de Sant Cugat una parellada de terra del

terme de Benviure (Sant Boi de Llobregat) al costat de la qual hi ha l'església de Santa Maria de Sales. L'any 1147, l'església la troben en mans del canonge de la catedral de Barcelona, Bernat de Bleda qui la cedirà a la canònica. Finalment, el 1175, el bisbe de Barcelona, Bernat de Berga, fa donació a l'hospital de la seu de l'heretat i tot l'honor de Sales, amb l'església de Santa Maria i els masos de la Roca i de Sales, situats en les parròquies de Sant Climent de Llobregat i Sant Miquel de l'Eramprunyà. Així, doncs Santa Maria de Sales és una petita església romànica del segle XII – situada en el pla de les Deodates, a tocar el Cementiri Municipal de Viladecans -, amb nau coberta amb volta de canó capçada per un absis poligonal amb volta de creuaria, de tradició gòtica – construït a finals del segle XVI – i porxada del segle XVII, que en el seu interior alberga tot un seguit de pintures murals que en fan un element rellevant no només per la nostra ciutat sinó arreu de Catalunya.

El lloc de Sales forma part d'un conjunt arqueològic i arquitectònic singular que ha estat objecte de diversos treballs de recerca històrica, arqueològica i arquitectònica des mitjan dècada de 1970 fins a l'actualitat: des de les primeres intervencions arqueològiques a l'entorn de l'ermita i sobre el propi edifici que van determinar, que l'obra romànica s'assentava sobre una vil·la romana, del segle II-I a.C. aproximadament; el descobriment de la figura de l'Orant – escultura de terracota del segle XVI -, fins a les diverses actuacions de reforma i consolidació sobre l'ermita programades, a partir de 1997 i fins a l'actualitat, pel servei de Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona (SPAL-DIBA).

La darrera fase de restauració i consolidació de l'ermita executada, entre els anys 2011 i 2012, pel SPAL-DIBA ha posat al descobert la magnitud d'unes pintures gòtiques – de finals del segle XIII (1285-1290), quan l'església estava ocupada per les *Deodates* (entre 1275 i 1334, petita comunitat de dones donades a Deu) – i renaixentistes (primeries del segle XVI), ja intuïdes en anteriors etapes de la rehabilitació de l'edifici. El gruix d'aquestes pintures murals gòtiques es localitzen en el mur nord, mentre que en la paret del migdia, en el buit deixat per l'antiga porta romànica, hi ha localitzada les pintures de tipologia renaixentistes.

Per a l'equip del SPAL-DIBA per "(...) les similituds quant a la composició, la disposició dels personatges, la indumentària dels soldats

i dels cavallers, les decoracions dels vestits amb franges vermelles i blanques i estampats de flors, o l'arbre de copa rodona d'un dels registres, ens estaven anunciant que potser ens trobàvem davant una obra del taller del Mestre de les pintures al fresc de La Conquesta de Mallorca". La cronologia, les característiques dels estils, la gamma cromàtica i la tècnica pictòrica fan pensar que l'autor de la pintures de l'ermita de Sales, "(..)" que el possible "Mestre de Viladecans" era el mateix que el de La Conquesta de Mallorca", frescos que decoraven una sala del palau de Bernat de Caldes – segle XIII – conegut posteriorment com a palau Berenguer d'Aguilar, actualment Museu Picasso.

D'aquesta manera, l'ermita romànica de Santa Maria de Sales s'ha convertit en una petita joia del gòtic català pel que fa a les pintures murals, complementades amb les pintures renaixentistes de la paret sud de l'ermita.

Actualment, l'ermita de Sales, està inclosa dins dels elements arquitectònics que conformen el Museu de Viladecans (MUVA) – Ajuntament de Viladecans, i en la seva programació s'inclouen visites guiades a l'ermita, les seves pintures murals i el seu entorn arqueològic.

Església de Santa Maria de Sales

Avinguda de Can Batllori, 1.

Titularitat de la parròquia de santa Maria de Sales – bisbat de sant Feliu de Llobregat.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

L'edifici de la parròquia de Santa Maria de Sales, obrà d'arquitectura religiosa avantguardista, es obra de l'arquitecte vienès Robert

Kramreiter Klein, deixeble de Le Corbusier. Edificació de formigó constituïda per diversos cossos, amb buits irregulars tancats mitjançant vidrieres decorades i policromades que permeten la il·luminació interior. En el conjunt de l'edificació hi ha un interessant domini de la línia corba, veient-se un intent de reproduir formes naturals. Presenta campanar exempt – el qual allotja quatre campanes, col·locades en la dècada de 1980 – en forma de pista de salt d'esquí. La resta de l'edifici es desenvolupa en formes curvilínies.

La primera pedra, de l'edifici construït a Viladecans per la relació entre l'aparellador viladecanenc Rafael Paulo i l'arquitecte Kramreiter, es va posar el 9 de setembre de 1962, però les obres no van començar fins a l'any 1965. Kramreiter no va poder veure acabar la seva obra perquè va morir a l'abril de 1965, fent-se càrrec de la direcció de les obres del temple l'arquitecte municipal Pere Marieges Carbò. El 27 d'agost de 1967, s'inauguraria l'edifici de la parròquia de Santa Maria de Sales.

L'edifici de la parròquia de Santa Maria de Sales, és un edifici religiós singular i excepcional, dins de l'arquitectura religiosa contemporània catalana. Un edifici semblant el podem trobar a la població de Lassnitzhohe, a tocar de Graz (Àustria), obra del mateix Robert Kramreiter.

Torre del Baró

Carrer d'Àngel Guimerà, s/n.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

La Torre del Baró és una fortificació medieval majoritàriament aixecada al segle XIV (1350-1387), amb diversos antecedents des del segle X i reformes posteriors, totes ells amb forma d'edificis més o menys

fortificats de planta quadrangular, que fou residència a Viladecans, al llarg dels segles XIII i fins al XVI, dels senyors de la vila, la família Burgès. Cal suposar que els antecedents corresponen a una fortificació de propietat comtal. Al segle XII s'hi basteix una edificació de més entitat, amb murs fets amb còdols de riu i arrebossats amb fang. Aquest edifici és reformat al segle XIII i substituït per l'actual al segle XIV.

Al segle XVI (1562) la construcció és adquirida pels Fiveller que van tornar a fer reformes en l'immoble, adaptant el conjunt al concepte de conjunt al concepte de castell-palau de l'època. Posteriorment la casa passarà als els Torrelles, els Ivorra i els Copons, marquesos de la Manresana i Barons de Sant Vicenç dels Horts (segles XVII-XVIII). A finals del segle XIX saben que la torre es propietat de l'Enric Viala, baró d'Almenar. La Torre del Baró va passar a mans públiques l'any 1970 quan Josep Formosa la va vendre a l'ajuntament de Viladecans.

Després de diverses reformes i restauració, realitzades majoritàriament pel servei de Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona, des de 1995, la Torre de Baró és la seu de l'Àmbit de Serveis a la Ciutadania de l'Ajuntament de Viladecans.

Torre-roja.

Carrer de Pompeu Fabra, s/n.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans.

Element inclòs dins la relació d'Elements d'Interès Patrimonial aprovada pel Ple Municipal de 26 d'abril de 2007.

La Torre-roja es un edifici medieval, ja documentat al segle XII, molt probablement com a torre d'Almàfar, reformat i ampliat al llarg de les primeres dècades del segle XX.

En origen torre de guaita i defensa, destaca per la torre de planta rectangular (7 metres d'amplada màxima), de gran alçada (21 metres desenvolupats en quatre pisos, encara que sembla postís el superior, rematat per merlets i barbacana), a la que, al llarg dels anys, es van adossar altres edificacions, que generen un pati central porxat per arcs de mig punt, majoritàriament aixecats amb pedra vermella de l'Eramprunyà, de manera que la torre centra una construcció rectangular, amb pati al mig, molt reformada modernament.

Seu d'una branca de la família Burgès, al llarg dels segles XIII-XVI, de la qual li prové un dels seus noms, el de Torre o Quadra Burgesa. Al llarg del segle XVI passaria als Agullana i després als Salaverdenya. Els Roca, els Càrcer i els Barrera, seran els seus propietaris al llarg del segle XVII. A mitjan segle XVIII, trobem que els propietaris són la família Alós, marquesos de Puerto Nuevo, que detentaran la propietat fins a principis del segle XX. L'any 1907, Baltasar Ferrer i Pujol, marquès de Puerto Nuevo ven la Torre-roja i totes les terres, de la seva jurisdicció, a Mercè Pratmarsó i Soler, dona de l'industrial tèxtil, Àngel Arañó i Arañó, qui la va fer reformar a mitjan dècada de 1920. La reforma, que li va donar la fesomia amb la qual la coneixem actualment, es obra de l'arquitecte Francesc de Paula Nebot, i es va produir entre els anys 1922 i 1927.

La Torre-roja, des de ben antuvi ha estat el cap i casal de la jurisdicció senyorial de la Quadra Burgesa fins a mitjan del segle XIX, en que s'incorpora administrativament al municipi de Viladecans.

Actualment, una vegada restaurada, es la seu de l'Àrea de Planificació Territorial de l'Ajuntament de Viladecans.

28. La torre de guaita de Can Modolell, actualment, no està inclosa dins de la tipologia de castells, i per tant dins de l'àmbit de protecció dels bens culturals d'interès nacional, tal i com la tenen d'altres edificis semblants com són les torres de guaita de Castelldefels, tal i com es pot veure si es consulta la web de patrimoni arquitectònic de la Generalitat de Catalunya (<http://invarquit.cultura.gencat.cat/Cerca/Llista?Consulta=MCU0KzA4MDU2OSU2KzExJTcrMiU%3D>)

29. Consulta feta el 4 d'abril de 2019 (S'adjunta annex núm. 4 amb document de consulta).

30. L'Informe tècnic del cap de Patrimoni Cultural de l'Ajuntament de Viladecans, en la data electrònica que es diu, que informa favorablement la proposta de declaració de Bé Cultural d'Interès Local dels edificis i conjunts arquitectònics relacionats en els antecedents anteriors.

31. L'informe jurídic, en la data de la signatura electrònica que es diu, que informa que la proposta d'acord relativa a la declaració de bé cultural d'interès local que ha estat analitzada en aquest informe jurídic, es ajustada a Dret.

32. L'article 22.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local i l'article 52.2 r) del decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya que estableixen les competències del Ple.

Atès el dictamen de la Comissió Informativa de Serveis a la Ciutadania, en sessió realitzada el 17/04/2019.

El Ple Municipal **ACORDA:**

PRIMER.- APROVAR INICIALMENT la declaració de Bé Cultural d'Interès Local (BCIL) per als edificis i conjunts arquitectònics següents (com a document annex núm. 1 s'adjunten les fitxes documentals de cada edifici):

• **Ateneu d'Entitats Pablo Picasso**

Passatge de Sant Ramon, 2.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans

(Fitxa núm. 1)

▪ **Conjunt arquitectònic de Ca la Pilar**

Es localitza dintre dels terrenys que formaven part del càmping Toro Bravo, entre la riera de Sant Climent a l'oest, l'estany del Remolar al nord, el límit amb el municipi del Prat al est, i la platja del Remolar i el mar al sud.

Titularitat pública: AENA SA

(Fitxa núm. 2)

▪ **Cal Francès**

Es localitza dintre dels terrenys que formaven part de l'antic càmping "Filipines", integrada en la pineda de Cal Francès. Així doncs, els seus límits són els de la pineda: a l'est la riera de Sant Climent, al sud la platja de "Cal Francès" i el mar, a l'oest diverses edificacions del càmping Filipines i el "Casal dels carrabiners", i al nord el camí del Serral Llarg.

Titularitat pública: AENA SA

(Fitxa núm. 3)

▪ **Can Calderon**

Carrer d'Andorra, 64.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans

(Fitxa núm. 4)

▪ **Can Ginestar**

Situada entre els carrers del Pi, del Roure, del Salze i l'avinguda de la Roureda.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans

(Fitxa núm. 5)

▪ **Conjunt arquitectònic de Can Modolell – Casa de la Vila i jardins de Magdalena Modolell**

Can Modolell – Casa de la Vila, carrer de Jaume Abril, 2.

Jardins de Magdalena Modolell delimitats per les façanes de l'edifici de Can Modolell, pel carrer de Jaume Abril, els carrers del Sol i d'Àngel Guimerà i per les façanes del darrera del carrer de la Farina i de ca n'Escuder, inclosa.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans

(Fitxa núm. 6)

▪ **Can Sellarès**

Avinguda de Gavà, 90.

Titularitat pública: Mancomunitat dels ajuntaments de Gavà i Viladecans.

(Fitxa núm. 7)

▪ **Can Xic**

Parc de Can Xic, núm 1; a la cruïlla entre els carrer de Jaume Abril amb l'avinguda de Josep Tarradellas i plaça de la Sardana.

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans

(Fitxa núm. 8)

▪ **Casal dels Carrabiners**

Es localitza dintre dels terrenys que formaven part de l'antic càmping Filipines. Els seus límits són: a l'est la pineda de Cal Francès, al sud la platja de "La Pineda" i el mar, a l'oest les antigues instal·lacions esportives del càmping Filipines, i al nord La Pineda.

Titularitat pública: AENA SA

(Fitxa núm. 9)

▪ **Ermita i pintures murals de Santa Maria de Sales**

Pla de les Deodates, s/n

Titularitat de la parròquia de sant Joan Baptista de Viladecans – bisbat de sant Feliu de Llobregat, amb convenis de col·laboració entre el bisbat de sant Feliu de Llobregat, la parròquia de sant Joan Baptista de Viladecans

i l'ajuntament de Viladecans, per a la rehabilitació, cessió d'us i regulació de les activitats de l'ermita, signat, el primer, el 4 d'abril de 2011, i el segon, el 10 de juny de 2015 – ratificat per la Junta de Govern Local de 6 de juliol de 2015 - per un termini de 25 anys.

(Fitxa núm. 10)

▪ **Església de Santa Maria de Sales**

Avinguda de Can Batllori, 1.

Titularitat de la parròquia de santa Maria de Sales – bisbat de sant Feliu de Llobregat

(Fitxa núm. 11)

▪ **Torre del Baró**

Carrer d'Àngel Guimerà, s/n

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans

(Fitxa núm. 12)

▪ **Torre-roja.**

Carrer de Pompeu Fabra, s/n

Titularitat pública: Ajuntament de Viladecans

(Fitxa núm. 13)

SEGON.- RATIFICAR l'acord plenari de 26 d'abril de 2007 per als Bé Cultural d'Interès Local (BCIL) que es declaren en aquest acord, en el sentit de:

- mantenir l'informe previ patrimonial i la funció inspectora dels tècnics del departament municipal de Patrimoni Cultural per a qualsevol intervenció arquitectònica que es realitzi sobre els ementats BCIL; i,

- mantenir el protocol d'actuació d'intervenció arqueològica sobre els esmentats BCIL.

TERCER.- INSTAR al departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya a incloure la torre de guaita de Can Modolell, inclosa en la tipologia de castells, dins de l'àmbit de protecció dels bens culturals d'interès nacional (BCIN).

QUART.- EXPOSAR aquest acord durant un termini de vint dies al tauler d'anuncis - físic i electrònic - de l'Ajuntament de Viladecans. Aquest termini s'inicia l'endemà de la seva publicació al Butlletí Oficial de la Província. La publicació es realitza a l'efecte que qualsevol persona o institució interessada pugui formular les al·legacions que consideri convenientes, en el benentès que si no es formulen reclamacions en el termini indicat, es considerarà aprovat definitivament.

CINQUÈ.- NOMENAR al senyor Manuel Luengo Carrasco, cap de Patrimoni Cultural, com a tècnic encarregat de l'execució del present acord.

SISÈ.- NOTIFICAR aquest acord a:

- al departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya;
- a AENA, a les parròquies de sant Joan Baptista i Santa Maria de Sales de Viladecans, a la Mancomunitat de Can Sellarès i a l'Ajuntament de Gavà;
- a l'Institut Cartogràfic de Catalunya i al Centre de Gestió Cadastral i Cooperació Tributària de Barcelona;
- als departaments i unitats municipals de Relacions Institucionals, Gabinet de Premsa, Oficina Viladecans Informació de l'Àrea d'Alcaldia; Oficina d'Assessorament Jurídic, Sistemes d'Informació, Comunicació e Informàtica, Oficina del SIG i Intervenció General de l'Àrea de Serveis Generals; Oficina Administrativa, Serveis Municipals i Manteniment d'Edificis de l'Àrea d'Espai Públic; Oficina Administrativa i Medi Natural de l'Àrea de Medi Ambient i Sostenibilitat; Serveis juridicoadministratius, Edificació, Planificació – Plànol de la Ciutat – i Urbanisme de l'Àrea de Planificació Territorial de la Ciutat; Administració de Can Calderon, Comerç i Turisme i Serveis a les empreses de l'Àrea d'Empreses, Innovació i Ocupació; Policia Local i Protecció Civil de l'Àrea de Seguretat i Convivència; Administració, Arxiu Municipal, Museu de Viladecans, Biblioteca de Viladecans, Cultura i Joventut i Dinamització Comunitària de l'Àrea de Serveis d'Acció Comunitària;
- a les empreses i fundacions municipals: Viladecans Grup d'Empreses Municipals (VIGEM), Viladecans Mediterrània (VIMED), Viladecans Renovació Urbana (Viurbana), Viladecans Qualitat i la Fundació Ciutat de Viladecans.

Resultat Votació:

Aprovat per unanimitat	Es fa constar que el regidor del PP, Sr. José Padilla Roig, està absent durant la votació d'aquest punt.
-------------------------------	--

2n.- EXPOSAR aquest acord durant un termini de vint dies al tauler d'anuncis - físic i electrònic - de l'Ajuntament de Viladecans. Aquest termini s'inicia l'endemà de la seva publicació al Butlletí Oficial de la Província. La publicació es realitza a l'efecte que qualsevol persona interessada pugui formular les al·legacions que consideri convenients, en el benentès que si no es formulen reclamacions en el termini indicat, es considerarà aprovat definitivament.

El present acord es fa públic, per tal de que dins del termini de 20 dies hàbils, a comptar del següent de la present publicació al Butlletí Oficial de la Província de Barcelona, els possibles interessants puguin formular les reclamacions que estimin pertinents.

Viladecans, en la data de signatura electrònica